

LICHTSPOOR

A woman with short brown hair, smiling, stands in a park. She is wearing a tan trench coat over a floral dress and brown boots. She is throwing a handful of birdseed into the air, creating a golden spray. The ground is covered with many pigeons, some of which are in flight. The background consists of tall trees with bright yellow autumn leaves, creating a warm, bokeh effect. The overall scene is bright and cheerful.

Nooit te oud om te leren

Mijn vrouw wilde graag een aantal hortensia's in de tuin; van die mooie, sterke bloemen. We plantten een paar kleurrijke exemplaren en genoten ervan, jaar op jaar. Maar ze nemen ook best veel ruimte in, het worden forse planten. Dus wat doe ik: ik knip de hortensia's dit voorjaar eens fors terug. Het resultaat deze zomer: veel groen blad, maar nauwelijks een bloem.... Wat is er mis gegaan? Pijnlijk en directer: wat heb ik verkeerd gedaan?

In juli was ik getuige van het afscheid van twee diaconale werkers van De Wittenberg in Zeist. U weet wel, dat karakteristieke gebouw in Zeist, bekend van toerusting en vorming van met name jonge christenen. Mooi en belangrijk werk! Eén van de diaconale werkers (je doet dan een jaar lang vrijwilligerswerk voor De Wittenberg tegen vergoeding van kost en inwoning) was Joop, uit Giessenburg. Ik veerde op toen ik hoorde dat hij een jaar lang als hovenier had gewerkt aan de royale tuin rond het pand. Niet alleen aan de tuinen en de bomen, maar ook grondiger projecten als de bouw van een ondergrondse (regen)wateropslag. Het ziet er prachtig uit.

Ineens herinnerde ik mij het fiasco van de hortensia's bij ons thuis. Na alle lovende toespraken voor Joop, nam ik hem even apart: 'Joop, wat heb ik verkeerd gedaan?' Voor Joop was het zonneklaar: 'Je hebt deze plant verkeerd gesnoeid, te diep. Een hortensia bloeit op tweejarig hout. Als je het snoeiproces een

keer overslaat is de kans heel groot dat je volgend jaar weer een volop bloei krijgt.' Joop spreekt met kennis en liefde over de plant. Dat voel je gewoon. Hij wekt bij mij de verwachting dat het weer goed komt met die bloemenhoek in onze tuin.

Onderweg naar huis komen bij mij woorden van Jezus naar boven uit Johannes 15, over het snoeien van de wijnstok. Vrucht dragen door snoeien. Ik denk aan de gekortwiekte hortensia's, aan mijn ondeskundig geknip en aan de Wijngaardenier bij wie wij in goede handen zijn. Hij reinigt een rank die vrucht draagt om nog meer vrucht te dragen. Dat is zinvol snoeien. Wat een geweldige zorg besteedt de Vader aan de schepping en zijn schepselen. En dat niet op grote afstand van mij, maar zo verrassend dichtbij. En gericht op heil. Zo verwerk ik al rijdend, al mediterend, de les die ik heb geleerd deze dag. Is dat nu niet precies mediteren, het overdenken van je leven in het licht van Gods praktijk. Het kan ook andersom: vanuit een passage uit de Bijbel je eigen leven doorlichten, transparant maken tot op God.

Het werk van Joop reikt ver. Ik ben hem dankbaar en wens hem succes.

Het werk van Christus reikt verder:

*Gij zijt de wijnstok van het leven,
in duizend ranken uitgebreid,
het leven, ons in U gegeven,
draagt goede vruchten op zijn tijd.
Laat ons uw ranken zijn voorgoed,
doorstroom ons met uw hartebloed.*
(Gezang 75 couplet 11, Liedboek voor de kerken)

*Nico de Waal,
Waddinxveen*

Heimwee naar het paradijs

*Een onbekend gevoel van binnen
dat meegaat, steeds in je gemoed
en waar je niets mee kan beginnen
dan weten, iets is er niet goed.*

Gijs Blok was 90 jaar, toen hij deze regels schreef. Maar ze verwoordden precies het onbestemde gevoel dat hij als klein jochie al kende. 'Waarom huil je zo?' vroeg mijn vader dan, als ik in tranen achter op het erf zat. Ik heb dat gevoel mijn leven lang gekend. Maar sinds een paar jaar heb ik meer leren zien wat het was.'

We zijn in Zegveld, een dorp in de buurt van Woerden. Gijs (90) is hier geboren en getogen. 'Altijd boer geweest.' Zijn ouderlijk huis stond in Lagebroek, een buurtschap buiten de dorpskern. 'Een half uur lopen van school. Op klompjes hè.' Vader was boer, Gijs zou het ook worden. 'Had ik dokter of dominee willen worden?' Hij haalt zijn schouders op. 'Doorleren was niet aan de orde.' Op 8-jarige leeftijd, in het

eerste oorlogsjaar, leerde hij melken. 'Van jongs af aan werkte je mee op de boerderij. Je had op school nog een 8e klas, maar daar ben ik geen dag geweest. In de 7e klas kreeg je al hooibouwverlof.' Alles wat hij na de lagere school heeft opgestoken, leerde hij door zelfstudie, in de kerk, op de jongelingsvereniging of in het dagelijks leven. 'Een leven met een vast dagritme. Om 7.00 en 18.00 uur moest de melk binnen zijn. Om 12.00 uur werd er gegeten. Leven met de seizoenen. Vader had, zeker voor die tijd, een grote boerderij met 40 koeien, die met de hand werden gemolken. We hadden een kaasmakerij. Met paard en wagen ging de afzet naar de markt in Woerden. Later had mijn vader als een van de eerste luchtbanden, die de houten blokwielen vervingen.

Het geestelijk klimaat in het ouderlijk huis was 'gemoedelijk', vertelt Gijs. 'Bij de maaltijden werd er uit de Bijbel gelezen en gebeden. Maar verder werd er weinig over het geloof gesproken. Dat heb ik wel gemist. Grootmoeder van vaders kant, die ik goed

gekend heb, sprak daarentegen met veel vrijmoedigheid over het geloof. Toen ze overleed, kwam er een oude boerenknecht, die zich dat al herinnerde uit de tijd dat hij als jonge jongen in onze familie werkte. Altijd stuurde ze mensen in de goede richting.' Op 23-jarige leeftijd deed Gijs belijdenis van het geloof. Een paar jaar later werd hij gekozen tot kerkvoogd. Meer dan 25 jaar maakte hij deel uit van de kerkvoogdij.

Op een gegeven moment ben ik gedichten gaan schrijven. De aanleiding was de jaarvergadering van de christelijke boeren- en boerinnenvereniging. Ik schreef voor die bijeenkomst een lang gedicht, elf coupletten; het was ook te zingen. Het resultaat viel in de smaak, en zo zette ik mijn eerste stappen als gelegenheidsdichter. Je moet het niet te verheven zien hoor, iedereen met een redelijk verstand zou het ook kunnen.' De bruiloften van zijn zoons of andere hoogtepunten in de familiekring, maar ook mijlpalen in het leven van de kerk of het dorp; in de loop der tijd schreef Gijs tientallen gedichten. Sommige verschenen in het kerkblad. 'Van de invallen die ik kreeg tijdens het werk maakte ik kladjes. Thuis werkte ik ze dan nader uit.' Inspiratie ontleende hij ook aan poëzie die hij graag las, van Nel Benschop, Jacqueline van der Waals of Willem de Mérode.

**De zomernacht werd zwart,
toen, zacht en duidelijk klonk er
een klare stem door 't donker:
Mijn zoon, geef Mij uw hart!**

**Ik aarzelde... verward...
was het de wind die zoefde?
En weer zei, maar bedroefder,
de stem: geef Mij uw hart!**

**Ik wrong mij op de grond,
tot ik de woorden vond:
Heer, 't moet door U genomen!**

**En nog eens overviel
die stille stem mijn ziel:
Daartoe ben Ik gekomen.**

Willem de Mérode

Jannie, zijn vrouw, droeg de pennenvruchten graag voor. 'Ze kon dat heel goed en stond ook helemaal achter de boodschap die ik erin had proberen te verwoorden.' Zes jaar geleden overleed ze; 56 jaar waren ze getrouwd. 'Dan wordt het stil, ook door corona.'

Belangrijk

Zijn kleindochter José bood een helpende hand om alle gedichten die hij in de loop der tijd maakte uit te typen en te bundelen. In de inleiding van de collectie schrijft Gijs: 'Laat niemand denken dat ik me een soort halfbakken dichter vind. Misschien heb ik enige vaardigheid om de dingen zo te zeggen dat het rijmt.' Zijn intenties steekt hij niet onder stoelen of banken: 'Mijn hoop is dat uit veel rijmen mijn verlangen mag blijken om te wijzen naar datgene wat echt belangrijk is: dat er slechts één Naam onder de hemel gegeven is om behouden te worden, de Naam van Jezus, de redder van de wereld.'

Waar de meeste gedichten over anderen gaan, schreef hij enkele weken geleden zijn meest persoonlijke bijdrage aan de bundel, over het onbestemde gevoel dat hij al zijn leven lang bij zich draagt. Het lange gedicht begint zo:

*Het voelt wat vreemd wanneer we menen,
dat heb ik eerder meegemaakt.
De scherpe lijnen zijn verdwenen,
het overzicht is zoekgeraakt.*

*Dat moet dus naar ons simpel denken
wel uit een eerder leven zijn.
't Verstand kan hier geen inzicht schenken
hoe 't kan, dus koesteren we de schijn.*

*Maar laten we ons eens wat bezinnen
is er misschien geen andere lijn?
Zou in dat vaag gevoel van binnen
ook iets van heimwee kunnen zijn?*

*Waarom, soms in de kinderjaren
't gevoel van: Er is iets niet goed.
Het is onmogelijk te verklaren,
het is te vaag in ons gemoed.*

Schuldgevoel

Gijs: 'Mijn leven lang heb ik met een soort schuldgevoel rondgelopen, dat ik moeilijk nader omschrijven kon. Er klopte iets niet aan het bestaan. De wereld was niet zoals ze zou moeten zijn, ikzelf was dat evenmin. Vandaaruit ontstond een diepe hunkering naar het ware leven. Een jaar of vijf geleden heb ik dat leren verstaan als heimwee naar het verloren paradijs. Een moment van doorbrekend inzicht, zoals bij de verloren zoon uit de gelijkenis die bij zichzelf zegt: 'Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan...'

We leven buiten het paradijs; een engel met een vlammen zwaard bewaakt de toegang tot de boom des levens. Vaak heb ik gedacht: Waarom heeft God die bewaking ingesteld, terwijl Hij toch ook de boom met wortel en tak had kunnen uitroeien? Het antwoord dat ik voor mezelf heb gevonden is dit: het was een tijdelijke maatregel. Want Jezus heeft ons de weg naar het paradijs weer ontsloten.' Of zoals Gijs het verwoordde:
*Vervulling van de belofte van de wachter;
een wonder van Gods grote daân.
In grondeloos erbarmen heeft
na Goede Vrijdag daar gestaan
een Man met open armen.*

In het gedicht bracht hij het heilswerk van God zo onder woorden:
*'Op Golgotha wil Hij ons tonen
dat het Waarheid is al wat Hij zegt.
Onder de Levensboom te wonen,
het kan, het vlammen zwaard is weggelegd.*

*Het heimwee dat we bij ons dragen
is levenslang en kent geen stop
zelfs tot in onze grijze dagen
tot Jezus komt, dan houdt het op.*

*Daar mogen we dan God voor danken
diep in het hart en als het kan
met psalmen en gewijde klanken
voor het voltooien van Zijn plan.*

*Het is geheel een vrucht van het kruis:
'Die heimwee hebben komen Thuis.'*

Drijvende gehouden

Aan een Scheveningse keukentafel vertelt een oud-visserman wat hem de laatste weken is overkomen. Zijn vrouw werd getroffen door een zwaar herseninfarct. Dagenlang zweefde zij op de rand van de dood. Al die tijd bivakkeerde hij in het ziekenhuis en zat zoveel mogelijk aan haar bed. Toen het doodsgevaar wat geweken was, ging hij op de advies van de verpleging weer thuis slapen. Nu zijn vrouw is opgenomen in een revalidatiekliniek, is er ruimte om terug te kijken op die heftige periode. Hij was aangenaam verrast door de vele berichtjes, kaarten en zegenwensen van allerlei mensen die hij aantrof op de voicemail en in de brievenbus. En een buurvrouw kwam iedere avond met een maaltijd aanzetten. Het eten hoefde alleen maar opgewarmd te worden.

‘Die aandacht heeft mij drijvende gehouden’, zegt hij, geëmotioneerd.

Het is een plastisch, authentiek beeld voor een visser. Zijn levensscheepje dreigde te kapseizen. Maar hij werd ‘drijvende gehouden’ doordat hij van buitenaf kracht ontving in de vorm van hartelijk meeleven. Dit is een ervaring die veel mensen opdoen in het leven. Op de een of andere manier werd je in de periode waarin je dreigde te bezwijken, gedragen en vastgehouden: bijvoorbeeld toen je geconfronteerd

werd met een opeenstapeling van zorgen en problemen of toen je overvallen werd door een levensbedreigende ziekte of opgesloten raakte in een verstikkende eenzaamheid. Vul het zelf maar in. Die oude visser kon precies aangeven waar hij die kracht aan ontleende. Velen kunnen dat echter niet. Zij spreken meer algemeen over ‘een dragende kracht’ die hen overeind hield. Sommigen hebben er helemaal geen woorden voor. Ook dat kan!

In Psalm 84 is een pelgrim aan het woord; hij is op weg naar de tempel in Jeruzalem. Daar aangekomen kijkt hij terug op de moeizaam afgelegde reis en zegt: *‘Gaan zij – de pelgrims – door het dorre dal van de moerbeibomen, dan maken zij God tot hun bron’* (vers 7). Onder dat ‘dorre dal van moerbeibomen’, versta ik ingrijpende situaties op de levensweg waardoor mensen ten onder dreigen te gaan. Die oude visser ontdekte in dat dal de bron van hartelijk meeleven waardoor hij overeind kon blijven.

De psalmdichter gaat een stap verder. Hij belijdt dat hij Góð in dat dorre dal tot zijn bron maakte. Hij ontdekte dat in die hartelijk meelevende mensen de levende God zélf aan het werk was. In die meelevende hulp van mensen mogen gelovigen ervaren dat de Here zélf hen staande houdt. Zo maak je uiteindelijk

Gód tot de bron aan Wie je je kracht, moed en uithoudingsvermogen ontleent. Niet om daarmee die hartelijke mensen tekort te doen. Geenszins. Maar, je belijdt dat God zélf met je bewogen is en hen inschakelt in zijn dienst. Wat die dichter zegt is een geloofsuitspraak die werkelijk zegenrijk is. Hij belijdt namelijk dat Gods hulp 'in het dorre dal' aanleiding is om Hem te danken en te eren. En, de ervaring leert dat niets zózeer je relatie met Here God verdiept en versterkt dan in blijde dankbaarheid Hém de lof te brengen.

Dit alles nodigt ons uit om nogmaals door ons levensboek te bladeren en met name te letten op die perioden waarin wij door diepe dalen gingen. Welke kracht- en energiebronnen waren er toen om u heen? Kunt u ze benoemen of was er alleen maar het besef: 'Er is een hand die mij droeg'? Maak de keuze om dit niet als toeval te beschouwen, maar breng die bronnen of dat diffuse besef gelovig in relatie met de levende God. Maak Hem bewust tot je krachtbron en breng Hem daarvoor in de blijde dankbaarheid de lof en de eer! U zult daar wel bij varen. 'Welzalig is hij die de God van Jacob tot zijn hulp heeft' (Psalm 146:5).

Zouden we er in het onderlinge gesprek over onze levenservaringen niet meer op gespitst kunnen zijn? Wanneer mensen vertellen over een periode dat het leven werkelijk zwaar voor hen was, noemen zij doorgaans óók lichtpuntjes, positieve ervaringen, hoe klein soms ook. Het is belangrijk om die op te merken en te vragen: 'Kunt u meer over die positieve ervaring vertellen? Kunt u die wat concreter invullen?' En dan tenslotte voorzichtig vragen of daarin niet God zelf aan het werk werd gezien: 'Is Hij het niet die u uiteindelijk staande heeft gehouden? Was Hij ten diepste niet uw bron van kracht?' Wellicht is er ook gelegenheid om te vertellen hoe u in uw eigen leven die ontdekking hebt gedaan en hoe u de HERE God daarvoor hebt kunnen danken en hoe dat uw relatie met Hem verdiept heeft. Om zo'n gesprek te voeren behoeft je geen ouderling of dominee te zijn. Iedere gelovige heeft de ruimte om op een bescheiden wijze zo in gesprek te zijn. Tot eer van God en tot opbouw van het geloofsleven van uw naaste en van uzelf.

*Ds. H.G. de Graaff,
Nieuwerbrug aan den Rijn*

*Er gaat alweer een vriend
van me dood we zijn
al meer dan zestig jaar
elkaar een metgezel
we hadden dus
een goed deel
maar nu ligt
hij daar maar
onbeschrijfelijk
verdrietig
omdat hij nog
met iets bezig was.*

*Straks is er weer
een stem minder
vervalt er weer
een gesprek.*

*Er zal dan een beeld zijn
dat niet te vergeten is
hoe hij daar zat
en na de maaltijd
het boek opsloeg
en las zalig
was hij die voorlas
en waren wij die
hem hoorden die
over ons hoorden
uitspreken de Naam
die hij daarna
zou aanroepen
in zijn gebed
de Naam die hem
lief was.*

*Ik zal hem
opnieuw horen zeggen
wij danken U God
Gij hebt ons niet
overgelaten
aan onszelf.*

*(Uit: Geert Bogaard, Niet zonder hoop,
Nijkerk 1982)*

De handtekening **van oma**

Mevrouw De Wit is ernstig ziek en haar laatste levensfase in aangebroken. Haar achterkleinkind Thea heeft een tekening gemaakt: een groot rood hart met in kinderletters de zin *Veel plezier in de hemel*. Thea kent het geloof van oma.

De prent krijgt een mooie plek op het prikbord naast het bed. Maar eerst zet oma haar handtekening op de tekening en vraagt zij om deze tekening mét haar handtekening na haar overlijden terug te geven aan Thea. Een ontroerende beslissing. Oma bevestigt aan Thea in die handtekening haar vaste geloof in God. Zij gaat naar huis. Thea mag dit voor altijd weten: oma is van God.

Ván wie je bent is belangrijker dan *wie* je bent, stond boven een artikel dat ik onlangs las. Mijn aandacht werd getrokken door een stukje tekst waarin verwezen werd naar Ruth en Naomi. De bijbeltekst was opgenomen in een citaat uit het recent verschenen boek *De tweede berg*. De bestseller heeft als ondertitel *De zoektocht naar een zinvol leven*, geschreven door David Brooks.

Ik las de uitspraak van Naomi tot Ruth: *Waar u gaat, ga ik en waar u blijft, blijf ik. Uw volk is mijn volk, uw God is mijn God. Waar u sterft, zal ik sterven en daar ook begraven worden.*

Dat is de zin die bleef haken. Ruth is en blijft een zeer sprekend bijbelboek. Altijd weer. Een bijbelboek waar je eigen levensverhaal herkenning in kan krijgen en daardoor je ziel raakt. Het levensverhaal van Naomi en Ruth geeft veel mogelijkheden tot identificatie: hun ervaringen, hun keuzes, hun God, uw ervaringen, uw God.

Tegengeluid

Maar waarover gaat nu het boek van Brooks, waarin dit citaat voorkomt? Brooks zelf geeft aan dat het in het leven niet draait om de vraag: wie ben ik, maar *ván wie* ben ik? Dat is het thema van dit boek. Niet wie ben ik, maar *ván wie* ben ik. En dat natuurlijk in het bredere kader van het levensgevoel van vandaag. Een levensgevoel dat sterk gericht op jezelf.

De stem van Brooks vertegenwoordigt een opmerkelijk geluid in een cultuur waarin het vooral gaat om te worden wie je bent (of denkt te zijn). Blijf dichtbij jezelf, werk aan je zelfvertrouwen, geef ruimte aan je verlangens, wat staat er allemaal nog op je verlanglijstje (bucketlist) dat je persé wil hebben meegemaakt in je leven, enz. enz. Geluiden die u zeker bij uw klein- of zelfs achterkleinkinderen hoort, maar die wij ook zelf 'ademen'. Het accent ligt sterk op zelfontwikkeling en persoonlijk welbevinden. Als je gevoel oké is, dan is het oké. En wat oké is, bepaal je zelf. Dat is kort samengevat onze levenssfeer. En aan die levenssfeer kan niemand zich onttrekken.

Opmerkelijk dat dan ineens zo'n tegengeluid klinkt. Het is belangrijker te weten van wie je bent, dan wie je bent. Brooks noemt dat een bevrijdende ervaring: je wordt bevrijd van een zelfzuchtig bestaan. 'Het leven wordt dan in één klap gedreven en voelt meteen meer als het geschenk dat het is.'

Twee bergen

Brooks schetst het leven als een tocht over twee bergen. Op de eerste berg maakt iemand persoonlijke keuzes en houdt hij zijn opties open. De tweede berg

is een vallei van beloftes doen. Op die eerste berg richt je je leven in, oefen je je gewenste beroep uit, maak je carrière, koop je een woning. Maar dan ontdek je ook dat dat niet alles is. Je valt van die eerste berg af en komt er ruimte voor het andere, het tegenovergestelde. Er komt ruimte om verbintenissen aan te gaan, om jezelf vast te leggen en jezelf weg te geven. Het gaat over de overgave van het zelf en het soort verbintenissen aangaan die Ruth in de Bijbel met Naomi aanging: *Waar u gaat, ga ik en waar u blijft, blijf ik. Uw volk is mijn volk, uw God is mijn God. Waar u sterft, zal ik sterven en daar ook begraven worden.*

Van wie ben ik?

Het ingewikkelde van zo'n boek als van Brooks is de duiding. Is dit nu christelijk? Ik vind het een opvallende stem die blijkbaar grote weerklank krijgt in onze samenleving. En wat doen wij er mee?

Oerbijbels

De vraag van wie ben ik, is een oerbijbelse vraag. Dat bewijst de geschiedenis van Ruth en Naomi. Paulus vraagt het in kritische zin aan de gemeenteleden van Korinthe: van wie ben jij, van Apollos of van Paulus? Hij betoogt dan vurig: je bent van Christus (1 Korinthe 3). Het zijn van iemand betekent dat je je in gedrag en meningsvorming laat beïnvloeden door die persoon. Dat kunnen concrete personen zijn, maar ook grotere denkkaders. Een christelijke levensvisie is heilzaam voor een samenleving. Maar eigenbelang lijkt leidend. Uiteindelijk is dat de prijs van de vergaande individualisering in onze leefwereld. Om dat te zien, is een boek als van Brooks helpend.

De eigenlijke vraag: van wie ben je? brengt ons terug bij de basisvraag van wie ben ik in leven en sterven? Voor ons is de vraag van wie ben ik, van een heerlijk en bemoedigend antwoord voorzien. Ik ben van Jezus Christus, mijn zaligmaker. Hem dien en volg ik met vreugde, op weg naar Zijn toekomst. Ik mag mij het eigendom van Hem weten. Bevestigd met de handtekening door de oma van Thea.

Nico de Waal

Verrassing

Het herstel vergt nogal wat. Een tia is niet niks. De trapleuning omklemt hij krampachtig en aan fietsen is hij nog niet begonnen. Ook al stak de huisarts een duim omhoog met de mededeling dat hij gewoon weer alles mocht proberen, voorzichtig aan dan. Dat hij gevallen is weet hij niet meer, maar Jacintha, zijn enige dochter, had hem onderaan de trap gevonden.

Cor woont al jaren alleen. Zijn huwelijk ging mis, Jacintha is opgegroeid bij haar moeder. Cor had het geaccepteerd dat hij ook haar kwijt was. Die scheiding lag heus niet alleen aan zijn ex. Waar twee kijken, hebben twee schuld. Een jaar geleden zocht Jacintha ineens contact, omdat ze het verhaal van twee kanten wilde horen. Hij was verrast geweest, maar vooral verbaasd. De scheiding heeft hem oneerlijk veel geld en al zijn vrienden gekost. Daar wordt een mens wantrouwend van.

Achteraf gezien, realiseert hij zich wel: als het met Jacintha niet goed gekomen was, hoelang had ik dan nog onderaan de trap gelegen en wie had me dan gevonden? Cor is nu niet bepaald praktiserend gelovig, maar hij denkt regelmatig dat er toch van Boven af wordt meegekeken.

Met Jacintha's verjaardag wilde hij haar verrassen, een bloemetje brengen, maar durfde niet aan

te bellen en liet het toch maar bezorgen. Er kwam een appje: 'Bedankt!' Hij verdrong zijn teleurstelling, misschien was haar moeder gekomen met een veel groter bloemstuk. Hij zou maar gewoon afwachten of ze weer eens langskomt.

Al die jaren had hij helemaal niets verwacht en tegenwoordig zit hij af te wachten. Hij vraagt zich soms af wat beter is.

Vandaag heeft hij zijn fiets uit de schuur gehaald, hij moet die angst een keer kwijt. Als hij de achterdeur op slot doet, hoort hij de 'ping' van zijn telefoon. Dat is een appje. Jacintha misschien? Hij zakt neer op de tuinbank.

'Hi Paps, sorry dat ik je lastigval, maar mijn telefoon is in de wasmachine beland, stuk nu. Moet een nieuwe kopen, maar omdat de bank-app niet meer werkt,

kan ik niet bij mijn geld. Zou je 1000 euro willen voorschieten alsjeblieft? Graag overmaken naar de rekening van de medewerker van de telefoonwinkel, zie onderstaand banknummer.'

Het hart van Cor lijkt wel op hol te slaan. 'Wat krijgen we nou?' zegt hij tegen zijn fiets en tegen de koolmees in de heg en tegen de wapperende hemden aan de waslijn.

De verbazing geldt niet het enorme bedrag, maar het woordje 'Paps.' Hij kan zich niet heugen dat hij dat woord ooit uit Jacintha's mond heeft gehoord. Niet in de eerste vier jaar van haar leven en ook niet sinds ze weer contact hebben. Ze omzeilt het juist hem rechtstreeks aan te spreken. Hun woorden blijven hangen tussen 'Daar ben ik dan! - Ja, kom erin' en 'Nou, dag hoor- tot ziens maar weer.'

Hi Paps! Het irriteert hem, zijn haren gaan ervan overeind staan en toch moet hij ook een zakdoek uit zijn broekzak trekken om toeterend zijn neus te snuiten. Opnieuw vliegen zijn ogen over de regels. Gek verhaal, toch? Jacintha kan wel het driedubbele bedrag krijgen, daar gaat het niet om. Maar hij gaat niet zomaar iets overmaken naar een onbekend nummer. Hij slikt moeilijk en moet alweer naar zijn zakdoek grijpen. Paps! Zou ze dat ooit zeggen? Hij kan het zich niet voorstellen. Kalm blijven, eerst nadenken, wat kan er aan de hand zijn? Is Jacintha in nood of wordt hij gewoon beduvelde?

Het kost behoorlijk wat moeite om met trillende vingers terug te appen: 'Ik kom het geld wel brengen.'

Drie tellen later een nieuwe 'ping': 'Ben in de winkel nu, graag

overmaken.' Er schiet peper in zijn bloed: als dit Jacintha is dan kan ze ophoepelen met haar 'Hi Paps'!

De boosheid mobiliseert zijn veerkracht. Er is hier in de buurt maar een telefoonwinkel. Poolshoogte nemen kan geen kwaad.

Hij was immers van plan om te gaan fietsen? Nou dan, hij is opgestapt voor hij het weet. Dat geeft moed, doortrappen, vaart maken, hij wil weten hoe het zit. Beter boos dan bang. Ze vraagt trouwens ook wel een verdraaid hoog bedrag, moet het nu per se de allerduurste zijn? Bij de geldmaat kan hij niet meer dan vijfhonderd euro pinnen, zou dat genoeg zijn als aanbetseling? En dan morgen de rest? Als hij zijn fiets tegen de pui van de telefoonwinkel zet, overvalt hem een duizeling. Eerst uithijgen, diep zuchten.

De winkel is leeg. De jongeman achter de balie schudt zijn hoofd. 'We zijn net open, nog geen klant gezien.'

'Bedankt voor de moeite,' zegt Cor schor.

'Geen probleem, meneer! Bent u oké? Wilt u een glas water?'

Het gebit van Cor klappert tegen de rand van het glas. Komt dat omdat die jongen 'Geen probleem' tegen hem zegt?

Er is wél een probleem en dat moet uit de wereld! Verstand van zaken is nodig. 'Zou u misschien even willen kijken wat ik hiermee moet?' Het is de jongen meteen duidelijk als hij de telefoon van

Cor in zijn handen krijgt.

'Dit is hartstikke nep. Heeft u al geld overgemaakt naar dat nummer?'

'Ik heb gezegd dat ik het wel kom brengen, ik heb de helft, de rest kan ik morgen pas pinnen.'

'Top!' zegt de jongen met een grijns en hij wijst: 'Dit nummer is van een geldezel of een katvanger. Zo noem je een gast die zijn rekeningnummer laat gebruiken door criminelen. Hij krijgt dan ook een klein bedrag. Iemand probeert u gewoon op een valse manier geld uit de zak te kloppen, meneer.'

'Jacintha?' vraagt hij, hoewel hij zijn hoofd schudt. De jongen lacht vrolijk en aanstekelijk; 'Welnee, dit is een ander nummer dan haar nummer in uw contactenlijst. Zij weet van niets, ga maar langs voor een kop koffie.'

Dat doet Cor dus en nu durft hij zowaar aan te bellen. Ze doet de deur open, met een lapjeskat op haar arm. Cor weet even niets te zeggen. Zij wel: 'Pa? Op de fiets! Verrassing!' Haar ogen lichten op.

Cor zegt het haar na: 'Op de fiets! Verrassing.' Maar dat eerste woord hoorde hij heus ook wel.

Joke Verweerd

Te weten

Te weten dat ik bidden mag,
dat er Eén is Die naar mij luistert,
én in de nacht en overdag,
én als ik roep en als ik fluister.

Te weten dat Hij alles weet,
ook wat ik niet goed uit kan leggen,
ook wanneer ik de helft vergeet
of wat 'k bedoel niet weet te zeggen.

Te weten dat Hij mij zelfs hoort
als ik alleen nog maar kan zuchten.
zo heb ik, wanneer ik geen woord
meer vinden kan, nog niets te duchten.

Te weten dat Hij altijd hoort
om Christus' wil, wáár 'k ook mag wezen.
Zijn liefde blijft en draagt mij voort
tot waar ik niets meer heb te vrezen.

LICHTSPOOR

Lichtspoor verschijnt zes maal per jaar en is een uitgave van de IZB, vereniging voor zending in Nederland.

Redactie

ds. J.H. Gijsbertsen (voorzitter)
M. Verkaik (secretariaat)
ds. M. de Goei-Jansma
ds. H.G. de Graaff
ds. J. Westland
N.A. de Waal
K. van Noppen

Redactie-adres

Breestraat 59-61
3818 BH Amersfoort
Tel. (033) 461 19 49
E-mail: info@izb.nl

Fotoverantwoording

Shutterstock: 1, 2, 6, 8-9 en 10-11.
Koos van Noppen, 3 en 5.